

„ Hiszek a két-egy legfőbb jóban,
Az Istenben s az az igazságban,
És belekulcsolom e hitbe
Honszerelmeknek szent hitét...”

A Nemzeti Összetartozás Napja pedagógusaink szolgálatában

1920. június 4. délután fél 5, Franciaország. Trianon kastély, a gyalázatos békediktátum aláírása. Megkezdődött a magyarság pusztulása. Elkezdődött egy olyan évszázad, amely tele volt könnyel, megalázással, szenvedéssel.

Emlékezünk szomorúan.

Nincs olyan hely Magyarországon, ahol ne lett volna háború okozta seb. Ahol ne lett volna hiánya a háborúba küldött fiatal katonáknak, akik édesapák, fiak voltak. Itt Majosházán is két emlékhely van, ahol megemlékezünk az I.- vh-ban elhunyt hőseinkről.

A temetőnél található közel 140 éves eperfa. Onnan indult el a 32 férfi a délegyházi vasútállomásra a háborúba. Nem tértek vissza. Mind hősi halált halt. Beszélni róluk nem lehetet. Az özvegyek, az édesanyák 1-1 háznál jöttek össze titokban, hogy emlékeket idézzenek fel. Csak 1948-ban Vass Sándor igazgató vette a bátorságot, hogy emléket állítson a hősi halottaknak. Majosházán aki csak mozgott, mindenki segítséget nyújtott ehhez a nemes feladathoz . Amikor az iskola képviselői elhelyezik koszorúikat rájuk emlékezünk.

Hogyan?

Összefogással, hitben, szeretetben, ragaszkodással, reményben, és odaadással.

Nekünk magyaroknak évezredek óta a hit az erőnk. Hit által maradunk meg.

Trianon megsemmisítéséhez tehát mi magunk, a mi hitünk tisztasága a fundámentum.

„ Hiszek, hiszek a legfőbb jóban:

Az Istenben....az igazságban,

És belekulcsolom a kezem e hitbe

A diadallal ránksugárzó

Boldogabb, büszkébb, szebb jövőt!”

